

V koutě Petrovy myslí se pak za tím vším krčila obava, jako nebezpečná šelma připravená vyskočit a seknout, až to bude nejméně čekat. Obava z toho, že případ nevyřeší. Protože i to se stávalo. Nevyřešené případy byly pro policii noční můrou. A nebylo v zemi kraje a okresu, kde by kriminalistické pomníčky chyběly. Každý vyšetřovatel, který sloužil u policie dlouhé roky podobně jako Petr, to zažil. Bylo to něco, s čím se policisté nedokázali nikdy smířit, něco, co je strašilo i po odchodu do důchodu. Nikdy nepřestali přemýšlet nad stopami, které tehdy zajistili, nad tím, jestli tehdy něco nepřehlédli nebo neudělali špatně. Nad tím, že vrah unikl spravedlnosti.

Petr se podíval na náramkové hodinky a otočil se k Tomášovi.

„Výsledky pitvy budou nejdřív večer. Pojď, zajedeme na Skřivánek, do školy. Tam, co Kramář pracoval.“

JULIE

Hlasité pronikavě drnčivé zvonění oznámilo začátek velké přestávky a dosud ztichlá budova základní školy Skřivánek náhle ožila hlukem. Křik a smích žáků se rozléhal třídami i chodbou školy. Děti, které byly nucené dvě hodiny po sobě téměř nehnutě sedět v lavicích, potřebovaly rozhýbat končetiny, které už je z dlouhého sezení bolely. Teď se honily po chodbách a ani z okřikování ze strany vyučujících si nic nedělaly.

Julie byla vůči všeobecnému nadšení imunní, pomalu sklízela z lavice do svého batohu učebnice a sešity k hodině zeměpisu, která právě skončila. Na půl ucha poslouchala, jak se kousek od ní Laura s Lucií něčemu chichotají

a koukají přitom do Lauřina mobilního telefonu. Hodinu zeměpisu nečekaně suplovala Nádvorníková, která učila dějepis, a tak se namísto současné světové geografie zabývaly válečnou historií Švédska, kterou měla postarší učitelka obzvlášť v oblibě. Juliini spolužáci byli ze změny tématu otrávení, zato ona si absenci učitele zeměpisu užívala. Třeba se už nikdy nevrátí, pomyslela si potutelně a neubránila se při té myšlence pousmání. Jediná se pak během hodiny na dotazy Nádvorníkové aktivně hlásila, aniž si všímala úsklebků svých spolužáků.

Zatímco se dívky a chlapci po zazvonění s úlevou hrnuli ven ze třídy, Julii bylo téměř líto, že hodina skončila. Když uklidila do batohu sešity, vytáhla krabičku se svačinou a lahev s vodou. Odšroubovala víčko a přiložila hrdlo plastové lahve k ústům. Pohledem přitom letmo vyhlédla ven z okna, vedle kterého seděla. Něco venku upoutalo její pozornost a ona strnula uprostřed pohybu. Kolem školy právě projíždělo policejní auto. Pak zpomalilo a zatočilo směrem k parkovacímu místu před školou. Zastavilo. Julie položila lahev s vodou na lavici, postavila se a přistoupila k oknu. Sledovala, jak z auta vystupují dva vysocí muži v civilu. Rozhlédli se kolem sebe a pomalu zamířili ke vstupu do školy. Jeden z nich, ten starší pak náhle vzhlédl přímo k oknu, za kterým Julie stála. Cukla sebou a o krok ustoupila. Když se znovu přiblížila k oknu, už je neviděla. Museli vejít do školy.

Petr s Tomášem jeli autem, přestože čtvrt Skřivánek, podle které nesla základní škola název, přímo sousedila se čtvrtí Višňovka, kde sídlila krajská policie. Šlo o starou čtvrt. Původ jejího názvu přitom historici vykládali různě.